

SİCİM
KRALLIK

SİCİM KRALLIK

TAHEREH MAFİ

Çeviren
Alp Levi

Ransom için

Sağıma döndüm, soluma döndüm, koca dünyada
Ne adalet gördüm ne kıymet ne de mana
Kötülük işler insan ve bütün günleri
Kısmetle doludur, toplar övgüleri
Bir diğeri iyidir her işi ve amelinde
Ve ölür, hakir bir zavallı herkesin gözünde.

Ama bu âlem duyduğumuz bir hikâyeye benzer,
Beşerin kötülüğü ve şanı gözden kaybolur gider.

Ebulkasım Firdevsi, *Şehname*

BİR

یک

ALİZE MUTFAKTA, YILDIZ VE ateş ışığının altında, sıklıkla yaptığı gibi ocağın içinde kıvrılıp oturmuş, nakış işliyordu. Cildine ve eteklerine düzensiz şeritler hâlinde kurum bulaşmıştı, bir yanağının kenarında izler, bir gözünün üstünde karanlık bir leke vardı. Tüm bunların farkına varmamış gibiydi.

Alize üşüyordu. Hayır, *soğuktan donuyordu*.

Sık sık menteşeleri olan bir vücuda sahip olmayı dilerdi. Böylece göğsündeki bir kapıyı savurup açabilir, içindeki boşluğu kömür ve benzinle doldurup bir kibrit çakabilirdi.

Heyhat.

Eteklerini kaldırdı, Luce büyükelçisinin gayrimeşru kızına hâlen borçlu olduğu giysiyi yok etmemek için dikkatle ateşe yanaştı. Bu dallı budaklı, parıldayan elbise onun bu ay aldığı tek siparişti ama Alize bu entarinin kendi başına müşteri çekebilmesini umuyordu. Çünkü bu denli son moda siparişler, sadece bir balo salonunda, bir yemek masasının etrafında doğabilen bir kıskançlığın doğrudan sonucuymuştu. Krallıkta barış hüküm sürdüğü sürece -meşru veya gayrimeşru- soylular partiler verip borçlanmaya devam edeceklerdi, bu da Alize'nin onların işlemeli ceplerinden paralarını toplamak için yeni yollar bulabileceği anlamına geliyordu.

Şiddetle titredi, az kalsın bir nakışı kaçırıp ateşin içine yuvarlanacaktı. Alize emekleyen bir çocukken bir keresinde öylesine üşümüştü ki gürül gürül yanan ocağın içine kasten girmişti. Alevlerin onu tüketebileceği fikri aklının ucundan bile geçmemişti tabii, ısınma içgüdüünün peşinden giden bir bebektir sadece. Alize o zamanlar hastalığının ne kadar nadir olduğunu bilemezdi. İçinde

büyüyen soğuk öylesine nadirdi ki, pek tuhaf varlıklar oldukları düşünülen kendi halkı arasında bile büyük bir istisna sayılırdı.

Ateşin giysilerini paramparça etmesi ve küçük evi gözlerini yakan bir dumanla doldurması dışında başka bir şey olmaması bir mucizeydi. Ama hemen ardından kopan bir çığlık, küstah bebeğe yaramazlığın sonuna geldiğini işaret ediyordu. Isınmayan vücudu onu öfkelen diriyordu, ateşlerden alınırken buz gibi soğuk gözyaşları dökmüştü. Annesi bu arada kendini çok kötü yakmıştı, Alize kadının yara izlerini yıllar boyunca inceleyecekti.

Tir tir titreyen kadın, sesleri duyunca koşarak gelen kocasına, “Gözleri,” diye haykırmıştı. “Bak gözlerine ne oldu – bunun için onu öldürecekler..”

Alize gözlerini ovuşturup öksürdü.

Anne babasının sözlerini kelimesi kelimesine hatırlayamayacak kadar küçüktü elbette. Alize’nin hatırası sıklıkla tekrarlanan, zihnine annesinin sesini hatırlayabildiğini hayal edebileceği kadar kuvvetle kazınmış bir öyküden başka bir şey değildi.

Yutkundü.

Boğazına kurum takılmıştı. Parmakları uyuşmuştu. Yorgunluktan bitmiş bir hâlde endişelerini ocağa üfledi, bir kurum bulutu daha havaya savruldu.

Alize ikinci kez öksürdü, bu kez öksürüğü öylesine şiddetliydi ki örgü iğnesini küçük parmağına batırdı. Hissettiği acıyı olağanüstü bir sakinlikle bastırdı, yarasını incelemeden önce iğneyi dik-katle parmağından çıkardı.

Yara derindi.

Parmakları hâlâ elinde tuttuğu entarinin etrafında yavaşça, neredeyse birer birer kapandı, ince ipekli kumaş akan kanını bastırıyordu. O gece on altıncı kez boş gözlerle yukarıya, bacaya baktığı birkaç saniyenin ardından entariyi bıraktı, ipliği dişleriyle kesip attı ve mücevher kakmalı tuhaf elbiseyi yakındaki bir iskemlenin üstüne fırlattı.

Korkacak bir şey yoktu, Alize kanının kumaşı lekelemeyeceğini biliyordu. Yine de yenilgiyi kabullenmek, entariyi bir kenara bırak-

mak için iyi bir bahaneydi bu. İskemleye yayılmış elbiseyi inceledi. Entarinin göğüslüğü çökmüş, bir iskemlenin üstüne yığılmış bir çocuk gibi eteğin üstüne eğilmişti. İpekli kumaş iskemlenin tahta bacaklarının etrafına yayılmıştı, üstündeki boncuklar parıldıyordu. Hafif bir esinti iyice kapatılmamış bir pencereyi sarstı ve tek bir mum sönüp gitti, yanında sipariş edilen elbisenin geri kalan dinginliğini de alıp götürdü. Entari iskemlede iyice aşağı sarktı, ağır kollarından biri bir fısıltıyla kendini yere bıraktı, parıldayan yeni kurumla kaplı zemine sürtündü.

Alize iç çekti.

Bu entari, tıpkı diğerleri gibi, hiç de güzel sayılmazdı. Alize'ye göre entarinin tasarımı basmakalıptı, işçiliği idare ederdi. Zihnini salıvermeyi, hiç duraksamadan yaratmaları için ellerini serbest bırakmayı düşledi – ama Alize'nin hayal gücünün kükreyişi her zaman olduğu gibi kendini koruma içgüdüyle susturuldu.

Cinlerle insanların neredeyse bin yıldan bu yana ilk kez birbirlerine karışmalarına olanak sağlayan Ateş Anlaşmaları daha sadece büyükannesinin zamanında resmîyete kavuşmuştu. İnsan ve Cin bedenleri görünürde tıpatıp aynı olsalar bile, cinlerin bedenleri ateşin özünden yaratılmışlardı ve bu onlara birtakım fiziksel üstünlükler bahşetmişti. Toz ve sudan yaratılan insanlar uzun zamandır *Kil* olarak adlandırılıyorlardı. Cinler Anlaşmalar'ı kısmi bir rahatlamayla kabullenmişlerdi. İki ırk çağlar boyunca savaş hâlindeydi ve aralarındaki düşmanlık çözülmemiş olsa da herkes ölümlerden bıkip usanmıştı.

Bu belli belirsiz barış dönemini kutlamak için sokaklar altınlarla bezenmiş, imparatorluğun bayrağıyla parası zaferle yeniden tasarlanmıştı. Fermanların tümü, yeni bir çağın düsturuyla damgalanmıştı:

EHDHS

Eşitlik Her Daim Hüküm Sürsün

Bu eşitliğin, cinlerin kendilerini zayıf insanların seviyesine indirme zorunda bırakılması anlamına geldiği ortaya çıktı. Irklarına

bahşedilmiş güçleri, bedenlerine nakşedilmiş hızı, kuvveti ve seçici yok olabilme yeteneğini inkâr edeceklerdi. Kralın “böylesi doğaüstü eylemler” olarak addettiği her türlü şeyden vazgeçecekler veya ölüme mahkûm olacaktardı. Ve güvensiz bir yaratık türü olduğu ortaya çıkan Kil, mesele ne olursa olsun hile yapmaya dünden razıydı. Alize çılgınlıkları, sokaklardaki isyanları hâlâ duyabiliyordu—

Vasat entariye gözünü dikip baktı.

Fazlasıyla zarif bir giysi tasarlamamaya çabalıyordu, çünkü fevkalade işler kılı kırk yararcasına inceleniyorlardı ve doğaüstü bir hilenin eseri olduklarının düşünülmesi an meselesiydi.

Alize tek bir keresinde, doğru düzgün para kazanabilmek için giderek çaresiz kalmış ve bir müşteriye sadece tarzla değil, işçilikle de etkilemeyi düşünmüştü. İşçiliğinin kalitesi kentteki terzilerin giysilerine kıyasla katbekat üstündü ve Alize zarif bir sabahlığı dörtte bir zamanda dikebiliyordu, normal fiyatın da sadece yarısını talep ediyordu.

Bu dikkatsizliği onu darağacına götürmüştü.

Alize’yi yargıçlara ihbar eden memnun müşteri değil, rakip terziydi. Alize gecenin bir yarısı karga tulumba götürülmekten mucizevi bir şekilde kurtulmuş, kalabalığın içinde kaybolmayı umut ederek çocukluğunun kırsalından kaçarak şehrin bilinmezliğine sığınmıştı.

Alize omuzlarına yüklenmiş dertlerden seve seve kurtulurdu ama gölgelere gizlenmek için bir sürü sebebi vardı. Bunlardan en önemlisi de, annesiyle babasının o hayatta kalabilsin diye canlarını feda ettiklerini hatırlamasıydı. Dikkatsizce davranmak, onların emeklerine saygısızlık olurdu.

Hayır, Alize siparişlerini sevmeye başlamadan önce onlardan kurtulması gerektiğini zor yoldan öğrenmişti.

Ayağa kalktı ve bir is bulutu da onunla birlikte yükseldi, eteklerinin etrafında kabardı. Amina Hanım sabah vakti aşağı inmeden önce mutfaktaki ocağı temizlemesi gerekiyordu, yoksa kendini yeniden sokakta bulabilirdi. Alize tüm çabalarına rağmen kendini sayamayacağı kadar çok kez sokakta bulmuştu. Kullanıp atılmaya

müsait bir şeyin atılması için pek bir bahane gerekmeyeceğini düşünürdü hep. Ama bu düşünceler onu sakinleştiremiyordu.

Alize bir süpürge aldı, ateş sönerken irkildi. Çok geç olmuştu. Saatin düzenli *tik takları* kalbine bir endişe veriyordu. Alize karanlıktan doğal olarak hiç hoşlanmazdı, içine işlenmiş, anlam veremediği bir korkuydu bu. Gün ışığında iğne iplikle uğraşmayı tercih ederdi, ama günlerini gerçekten önem arz eden işler yapmakla geçiriyordu: Majesteleri Fetrus Düşesi Cemile'nin evi Baz Konağı'nın odalarıyla tuvaletlerini temizliyordu.

Alize düşesle hiç tanışmamış, parıldayan yaşlı kadını sadece uzaktan görmüştü. Alize konağın kâhyası Amina Hanım'a hesap veriyordu. Amina Hanım, herhangi bir referansı olmayan Alize'yi deneme amaçlı işe almıştı. Sonuç olarak Alize'nin diğer hizmetlilerle iletişim kurmasına izin yoktu, hizmetliler kanadında ona bir oda da tahsis edilmemişti. Bunun yerine ona tavan arasında çürüyen bir dolap verilmişti. Alize dolabın içinde bir karyola, güve yeniği bir şilte ve yarım bir mum bulmuştu.

İlk gece dar yatağında uyanık yatmıştı, öylesine sersemlemişti ki zar zor nefes alabiliyordu. Çürüyen tavan arasını da, güve yeniği şilteyi de dert etmiyordu, ne kadar şanslı olduğunun farkındaydı. Bir konağın bir cini işe alması yeterince şaşılacak bir şeyken ona bir oda verilmişti, kara kışta sokaklarda yatmaktan kurtulacaktı...

Evet, anne babasının ölümünden bu yana Alize ara ara iş bulmuştu ve sıklıkla ona evin içinde veya samanlıkta yatma izni veriliyordu; ama şimdiye dek kendine ait bir yeri hiç olmamıştı. Yıllardan beri ilk kez özel hayatı, kapatabileceği bir kapısı vardı. Alize öylesine mutluluğa doymuştu ki eriyip yere gömülmekten korkuyordu. O gece ahşap kirişlere, başını çevreleyen örümcek ağı öbeklerine bakarken bedeni titremişti. İri bir örümcek biraz ağ salıp onunla göz göze gelince Alize su dolu bir tulumu göğsüne bastırarak gülümsemişti.

Su onun tek isteği idi.

“Su tulumu mu?” Amina Hanım kaşlarını çatarak ona bakmıştı, sanki Alize kadının çocuğunu yemek istemiş gibi. “Kendi suyunu kendin alabilirsin, kızım.”

“Beni affedin, alırdım elbet,” demişti Alize, gözlerini ayakkabılarından, burnundaki meşinde henüz onarmadığı delikten ayırıyordu. “Ama henüz bu kentte yeniyim, evimden bu kadar uzakta temiz suya ulaşmakta zorlanıyorum. Etrafta güvenilir bir sarnıç yok ve henüz çarşıda bardak su alacak param yok...”

Amina Hanım kahkahayı patlatmıştı.

Alize sessizliğe gömülmüştü, yüzü kızarıyordu. Kadının ona neden güldüğünü bilmiyordu.

“Okuma biliyor musun, çocuk?”

Alize farkında olmadan başını kaldırıp baktı, kadınla göz göze bile gelmeden korkuyla nefesini tuttu. Amina Hanım geri çekildi, artık gülümsemiyordu.

“Evet,” dedi Alize. “Biliyorum.”

“Öyleyse unutmaya çalışmalısın.”

Alize irkildi. “Efendim?”

“Aptal olma.” Amina Hanım gözlerini kıstı. “Kimse okuma bilen bir hizmetçi istemez. O dilinle kendi müşterilerini kaçıırıyorsunuz. Nereliyim demiştin?”

Alize donakalmıştı.

Bu kadının zalim mi, yoksa nazik mi olduğunu anlayamıyordu. Zekâsının sorun yaratabileceğini ona söyleyen ilk kişiydi ve Alize bunun doğru olup olmadığını merak etmişti: Belki de onu sürekli sokağa düşüren *gerçekten de* içi fazlasıyla dolu kafasıydı. Belki de dikkatli davranırsa, görevinde birkaç haftadan daha uzun süre dayanabilirdi. Güvenliği pahasına aptalmış gibi davranabilirdi şüphesiz.

“Kuzeyliyim, hanımefendi,” demişti sessizce.

“Aksanın Kuzeyli değil.”

Alize az kalsın görece tecrit altında büyütüldüğünü, hocalarının ona öğrettiği şekilde konuşmayı öğrendiğini yüksek sesle itiraf edecekti; ama sonra kim olduğunu, durumunu hatırladı ve sessiz kaldı.

“Şüphelendiğim gibi,” demişti Amina Hanım. “O saçma sapan aksandan kurtul. Züppenin teki gibi konuşmaya çalışan bir aptal gibi görünüyorsun. En iyisi hiçbir şey söyleme. Bunu başarabilirsen işime yarayabilirsin. Türünün kolay kolay yorulmadığını işit-

tim ve işinin bu söylentilere destek çıkmasını bekliyorum. Yoksa seni sokağa atmakta tereddüt etmem. Anlaşıldı mı?”

“Evet, hanımefendi.”

“Su tulumunu alabilirsin.”

“Teşekkür ederim, hanımefendi.” Alize reverans yaptı ve gitmek için sırtını döndü.

“Ah— bir şey daha var...”

Alize geri döndü. “Evet, hanımefendi?”

“Kendine bir an önce bir *snoda** bul. Bir daha asla yüzünü görmek istemiyorum.”

---

* Yüzün üst kısmını ve gözleri örten ipekli bir kumaş. Hizmetçiler ve aşağı tabakadan halk tarafından giyilirdi. —*çn*

İKİ

”

ALİZE DOLABININ KAPISINI AÇAR açmaz bunu hissetti, kollarını kışlık bir paltonun kollarından geçiriyormuşçasına *onu* hissetti. Duraksadı, kalbi küt küt atarken kapının eşiğinde durdu.

Aptal.

Alize zihnini boşaltmak için başını iki yana salladı. Hayal görüyordu, bunda şaşılacak bir şey yoktu, fena hâlde uykuya ihtiyacı vardı. Ocağı süpürdükten sonra kurumla kaplı elleriyle yüzünü de ovuşturup temizlemesi gerekmişti ve bunu yapmak umduğundan çok daha uzun sürmüştü. Bu saatte deli saçması düşüncelere kapıldığı için bitkin zihnini suçlayamazdı.

İç çekerek bir ayağını odanın zifiri karanlığına daldırdı, her zaman kapının yanında tuttuğu kibritle mumu bulmak için elleriyle etrafı yokladı. Amina Hanım Alize'ye akşamları odasına götürmek için ikinci bir mum almasına izin vermemişti. Kızın gaz lambaları söndükten çok sonra bile çalışıyor olabileceğini aklına bile getirmiyor, böylesi bir israf aklının ucundan bile geçmiyordu. Yine de, kâhyanın hayal gücü eksikliği gerçekliği değiştiremezdi: Bu kadar büyük bir konakta, böylesi bir yükseklikte uzak ışığın içeri sızması imkânsızdı. Koridordaki ufak pencereleden arada bir sızan ay ışığı dışında tavan arası katran kadar karaydı.

Gece karanlığının dolabına giden yolu bulmasına yardımcı olacak parıltısı olmasa Alize yolunu bulamayabilirdi, tam bir karanlıkta öylesine felç edici bir korku yaşıyordu ki, böylesi bir kaderle yüzleştiğinde tuhaf bir biçimde ölmeyi bile tercih ederdi.

Tek mumunu çabucak buldu, kibriti hemen çaktı ve hava bir an için yırtıldı, mumun fitili yandı. Sıcak bir parıltı, Alize'nin odasının

orta yerinde küre şeklinde bir aydınlık yaydı. Alize o gün ilk kez rahatladığını hissetti.

Dolabın kapısını arkasından sessizce kapattı ve döşeginin içine zar zor sığıdığı odasına adım attı.

İşte böyle, buna bayılıyordu.

Pislik içindeki dolabı eklemleri kanayana, dizleri zonklayana dek ovalayıp temizlemişti. Bu eski, güzel konaklarda her şey kusersuzca inşa edilmişti ve Alize küf, örümcek ağı ve yapışmış toz katmanlarının altında zarif parkeler, tavanda kalın ahşap sütunlar keşfetmişti. İşi bittiğinde oda pırl pırl parlıyordu.

Eski depo dolabı hizmetçilere tahsis edildiğinden beri Amina Hanım burayı doğal olarak ziyaret etmemişti, ama Alize kâhya burayı şimdi görse ne diyebileceğini sık sık merak ediyordu, çünkü oda tanınmaz hâldeydi. Ama Alize becerikli olmayı öğreneli çok olmuştu.

Snodasını çıkardı, zarif tül şeridini gözlerinin etrafından çözüp aldı. Bütün hizmetçilerin bu ipekli kumaşı giymeleri gerekiyordu, bu maske giyeni aşağı tabakalardan biri olarak işaretliyordu. Bu kumaş parçası zor işler için tasarlanmıştı, görüşüne engel olmaktan yüz hatlarını gizlemeye yetecek kadar gevşekçe giyiliyordu. Alize bu işi büyük bir sağduyuyla seçmişti ve mesleğinin getirdiği tanınmazlığa her gün dört elle sarılıyor, *snodasını* odasının dışında bile nadiren çıkarıyordu, çünkü insanların pek çoğu Alize'nin gözlerinde gördükleri tuhafılığı anlayamasa da, bir gün yanlış bir insanın anlamasından korkuyordu.

Derin nefes aldı ve parmak uçlarını yanaklarıyla şakaklarına bastırıp, yıllardır görmediği yüzünü usulca ovuşturdu. Alize'nin odasında ayna yoktu ve Baz Konağı'nın aynalarına ara sıra baktığında yüzünün sadece en alttaki üçte birlik kısmını görebiliyordu: dudaklar, çene, boyun. Bunun dışında yüzü olmayan düzinelerce hizmetçiden biriydi ve nasıl görüldüğüne dair –veya bir zamanlar nasıl görüldüğünün ona anlatıldığına dair– belli belirsiz hatıraları vardı sadece. Annesinin kulağına fısıldayan sesiydi bu hatıralar veya babasının nasırlı elinin yanağına dokunuşu.

Babası ona bir zamanlar, "Aramızda en güzelimiz sensin," demişti.

Alize ayakkabılarını çıkarır, çizmeleri bir köşeye bırakırken zihnini bu hatıraya kapattı. Yıllar boyunca eski siparişlerden topladığı süprüntülerle kendine döşeğinin üstüne serili yatak örtüsüyle onun eşi bir yastık dikmişti. Giysilerini rengârenk ipliklerle özenle örülmüş çivilere asıyordu, diğer tüm eşyalarını kümeslerden birinde bulduğu, elma ağacından yapılmış sandığa dizmişti.

Çoraplarını çıkardı ve onları havalandırmak için kalın bir sicime astı. Elbisesi rengârenk kancalardan birine, korsesi bir diğerine, *snodası* sonuncu kancaya gitti. Alize'nin sahip olduğu, dokunduğu her şey temiz ve düzenliydi. Uzun zaman önce, eğer bir ev bulunmazsa inşa edilebileceğini öğrenmişti, hiçlikten bile yaratılabildi.

Üstünde sadece iç gömleği kalmış bir hâlde esnedi, karyolaya otururken, şilte ağırlığı altında çökerken, saçlarından tokaları çıkarırken esnedi. Günün ağırlığı ve uzun, ağır kıvrık saçları omuzlarına çöktü.

Düşünceleri birbirine karışmaya başlamıştı.

Alize istemeye istemeye mumu üfleyp söndürdü, bacaklarını göğsüne çekti ve dengesiz bir böcek gibi bir yanına devrildi. Korkusunun mantıksızlığı onu her daim şaşırtmayı başarıyordu, çünkü yatakta yatıp gözlerini kapattığında Alize karanlığa daha kolayca hâkim olabildiğini hayal ediyordu ve tanıdık bir üşümeyle tır tır titrese bile çabucak uykuya dalıyordu. Yumuşak battaniyesine uzanıp omuzlarının üstüne çekti, ne kadar üşüdüğünü aklına getirmemeye, düşünmemeye çalıştı. Aslında öyle şiddetli titriyordu ki adam yatağa oturduğunda, ağırlığı yatağın ayakucunu bastırduğunda bunun zar zor farkına vardı.

Çığılığını bastırdı.

Gözleri kocaman açıldı, yorgun gözbebekleri genişlemek için çabaladılar. Alize telaşla battaniyesini, yastığını, eski püskü döşeğini yokladı. Yatakta başka kimse, odasında başka kimse yoktu.

Hayal mi görüyordu? Elleriyle aranırken mumu yere düşürdü, elleri titriyordu.

Rüya görüyordu şüphesiz.

Ağırlığı değişen döşekten bir inilti yükseldi ve Alize öyle şiddetli bir korkuya kapıldı ki gözünün önünde kıvılcımlar uçuştı. Geriye yaslanırken başını duvara çarptı ve nasıl olduysa hissettiği acı odaklanmasına yardımcı oldu.

Şiddetli bir çatırtı duyuldu ve bir alev adamın zorlukla görülebilen parmaklarının arasında parladı, yüz hatlarını aydınlattı.

Alize nefes almaya cesaret edemiyordu.

Siluetini bile adamakıllı göremiyordu, ama şeytanın şöhreti yüzünde değil, sesindeydi.

Alize bunu pek çoklarından daha iyi bilirdi.

Şeytan nadiren bir bedene bürünürdü, nadiren açık ve akılda kalıcı bir iletişim kurardı. Bu yaratık vârislerinin ısrarcı olduğu kadar kuvvetli değildi çünkü konuşma hakkı elinden alınmış, sonsuza dek bulmacalarla konuşmaya mahkûm edilmişti. Onun bir insanı sadece mahvolmaya ikna etme izni vardı, onlara asla hükmedemezdi.

O bakımdan, birinin şeytanın tanıdığı olduğunu iddia etmesi, onun yöntemlerinden ikna edici bir biçimde bahsetmesi pek olağan bir durum değildi. Böylesi bir kötülüğün varlığı, genellikle sadece hislerin tahrik edilmesiyle hissedilebiliyordu.

Alize bunun istisnası olmaktan hoşlanmıyordu.

Kendi doğumunun şartlarını da içinde biraz acı hissederek kabullenmişti: Beşiğinde onu ilk tebrik eden şeytan olmuştu, hoşça gitmeyen şifreleri tıpkı yağmurun ıslaklığı gibi kaçınılmazdı. Alize'nin annesiyle babası böylesi bir canavarı evlerinden uzak tutmak için tüm güçleriyle çabalamışlardı ama şeytan tekrar tekrar geri dönmüştü, Alize'nin hayatını onun köşeye sıkıştırıp alt edemediği bir yıkım yemini gibi uğursuz önsezilerle sonsuza dek işliyordu.

Şu anda bile şeytanın sesini hissediyordu, ses bedeninin içinde esen, kemiklerine üfleyen bir nefes gibiydi.

Bir zamanlar bir adam vardı, diye fısıldadı.

“Hayır,” dedi Alize yüksek sesle, neredeyse bağıracaktı, paniğe kapılmıştı. “Bir bilmece daha olmaz – lütfen...”

Bir zamanlar bir adam vardı, diye fısıldadı, iki omzunda birer yılan taşırdı.

Alize ellerini kulaklarının üstüne kapatıp başını iki yana salladı, ağlamayı hiç bu kadar istememişti.

“Lütfen,” dedi, “lütfen yapma...”

Bir daha:

*Bir zamanlar bir adam vardı
iki omzunda birer yılan taşırdı.
Yılanlar iyice beslenirse
efendileri yaşlanmayı bırakırdı.*

Alize gözlerini sımsıkı kapattı, dizlerini göğsüne çekti. Şeytan durmuyor, Alize onun sesini kesemiyordu.

Ne yediklerini kimse bilmezdi, çocuklar...

“Lütfen,” dedi Alize, yalvarıyordu artık. “Lütfen, bilmek istemiyorum...”

*Ne yediklerini kimse bilmezdi,
çocuklar bulunduğu bile
beyinleri kafataslarından sökülmiş
bedenleri yayılmış yerde.*

Alize şiddetli bir nefes aldı ve o gitmişti, gitmişti, şeytanın sesi kemiklerinden ayrılmıştı. Oda aniden etrafında titredi, gölgeler büyüyüp uzadılar – ve çarpık ışıktaki tuhaf, belli belirsiz bir yüz ona baktı. Alize dudağını öyle kuvvetle ısırıldı ki kan tadı aldı.

Ona bakan genç bir adamdı şimdi, tanımadığı biriydi.

Alize'nin o adamın insan olduğundan şüphesi yoktu – ama onunla ilgili bir şey diğerlerine kıyasla farklı geliyordu. Solgun

ışığın altında genç adam kilden değil sanki mermerden oyulmuş gibiydi, yzüzü sert hatlarla çevriliydi, ortasında yumuşak bir ağız vardı. Ona gözünü dikip baktığında kalp atışları hızlanıyordu. Yılanlı adam o muydu? Bunun ne önemi vardı? Şeytanın söylediği tek bir kelimeye bile neden inanacaktı ki?

Ah, son sorunun cevabını çoktan biliyordu.

Alize soğukkanlılığını kaybediyordu. Zihni ona bu yaratılmış yzüzden gözlerini kaçırmaması için çığlık çığlığa haykırıyor, tüm bunların delilik olduğunu bağırıyor, ama yine de...

Boynundan bir sıcaklık tırmanmaya başladı.

Alize bir yzüzze gözünü dikip uzun süre bakmaya alışkın değildi ve bu yzüz son derece yakışıklıydı. Düz çizgiler ve çukurlarla dolu yzüz hatları soyluydu, gözlerinde çok rahat, ukala bir hava vardı. Alize'yi içine çekerken başını yana eğdi, gözlerine bakmaktan kesinlikle çekinmiyordu. Tüm o kesintisiz dikkati Alize'nin içinde unutulmuş bir ateşi besledi, yorgun zihnini şaşırttı.

Ve sonra, bir el.

Bir büküm karanlıktan yaratılmış, onun eli. Alize'nin gözlerinin içine bakarken solgun parmağını onun dudaklarında gezdirdi.

Alize haykırdı.

BAŞLANGIÇTA

در آغاز

ŞEYTANIN HİKÂYESİ ANLATILA ANLATILA etkisini yitirmişti ama İblis, İblis, dilde bir nabız gibi atan o gerçek ismi, tarihin mezarlığına gömülüp gitmişti. O canavarın ışıktan değil, ateşten yaratıldığını en iyi kendi tebaası biliyordu. Melekler değil, *cinler*, bir zamanlar dünyaya hükmeden, bir zamanlar bu genç adamın göklere mucizevi yükselişini kutlayan kadim bir ırk. Onun nereden geldiğini en iyi onlar bilirdi çünkü o geri döndüğünde, bedeni toprağa çarptığında ve dünyaları kibri yüzünden çürümeye terk edildiğinde oradaydılar.

Bedeni göklerden düşerken kuşlar donakaldı, sivri gagaları aralandı, açılmış geniş kanatları havada asılı kaldı. Düşerken parlıyordu, etleri erirken cildinden ağır ateş damlaları süzülüyordu. Üstünden hâlâ buharlar yükselen bu damlalar dünyaya onun gövdesinden daha önce çarpacak, kurbağaları, ağaçları ve ismini sonsuza dek yıldızlara haykırmaya zorlanacak muazzam bir uygarlığın onurunu tuzla buz edecekti.

Çünkü İblis düşerse halkı da düşerdi.

Cinleri çok geçmeden terk edecek olan Tanrı değil, genişleyen evrenin sakinleriydi; o âna dek tüm gökcisimleri bilinmeyen, adı konulmamış bir karanlığa ait bir yaratık olan şeytanın yaradılışına tanık olmuştu – ve hiç kimse, Her Şeye Kadir Olan'ın düşmanının tarafındaymış gibi görünmek istemiyordu.

Onlara ilk yüz çeviren güneş oldu. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar olup bitti; gezegenleri Dünya buzlara bürünmüş bir hâlde karanlığa gömüldü, yörüngeden fırlatılıp atıldı. Sonra ay sönüp gitti, dünyayı devirip ekseninden çıkardı, okyanuslarını eğip büktü. Her

şey çok geçmeden sulara gömüldü ve buz kesti, nüfus üç günde yarıya indi. Binlerce yıllık tarih, sanat, edebiyat, icat: yok olup gitti.

Yine de hayatta kalan cinler umut etme cüretini gösterdiler.

İşte o zaman yıldızlar en sonunda kendi kendilerini birer birer yutup tükettiler, topraklar çatlayıp gömüldü, yüzyıllar öncesinin haritaları bir anda işlevsiz kaldılar. Sonu gelmeyen karanlıkta yollarını artık bulamadıkları zaman cinler kendilerini tamamen, geri dönülemez bir biçimde kaybolmuş hissettiler.

Çok geçmeden dağıldılar.

İblis suçunun bedelini tek bir görevle ödeyecekti: Çok yakında topraktan sürünerek çıkmaya başlayacak olan tozdan şekillere sonsuza dek musallat olarak. Kil –İblis’in önünde eğilmeyi reddettiği o basit, kaba biçim– cinlerin bir zamanlar sahip olduğu dünyayı miras alacaktı. Cinler bundan emindi. Bu onlara önceden söylenmişti.

Ne zaman? Onu bilmiyorlardı.

Gökler şeytani, yaşamak zorunda olduğu yarı hayatı gözledi. Donmuş denizler sahilleri kuşatır, gelgit onun öfkesi gibi kabarıken herkes sessizce izliyordu. Karanlık her an güçleniyor, ölümün pis kokusuyla yoğunlaşıyordu.

Onlara yol gösterecek gökler olmadan, geride kalan cinler halklarının soğuk ve karanlığın altında ne kadar zaman geçirdiklerini kestiremiyorlardı. Yüzyıllar geçmiş gibiydi ama günler de geçmiş olabilirdi. Saatleri belirleyecek aylar, yılları oluşturacak güneşler olmadan zaman neydi ki? Zaman sadece doğumla, hayatta kalan çocuklar sayesinde anlaşılabilirdi. Ruhlarının ateşten yaratılmış olması, cinlerin ebedi kışlardan canlı çıkabilmelerinin iki nedeninden birincisiydi. İkincisiyse: Beslenmek için sadece suya ihtiyaçları vardı.

Kil, bu suların içinde kendine yavaşça şekil veriyor, diğer bir medeniyet kalp kırıklığı ve dehşet yüzünden kitleler hâlinde can verirken titreyerek şekil alıp tamamlanıyordu. Her şeye rağmen canlı kalabilmiş cinler, göğüslerine sıkışmış bir hiddetin esiri olmuşlardı. Bu hiddeti sadece müthiş bir utancın ağırlığı bastırabiliyordu.

Cinler bir zamanlar dünyadaki tek akıllı varlıklardı, Kil'den daha güçlü, daha hızlı, daha basit ve daha kurnaz yaratılmışlardı. Yine de, bu ebedi karanlıkta pek çoğu kör olmuştu. Ciltleri solmuş, karanlıkta renkten yoksun kalan gözleri bembeyaz kesilmişti. Güneşin dayanılmaz yokluğunda bu ateşli varlıklar bile zayıf düşmüşlerdi ve yeni yaratılmış Kil en sonunda sağlam bacalarının üstünde durabildiği zaman güneş hayata dönmüş, gezegenlerini yeniden merkeze almış ve yanında yakıcı bir ıstırap getirmişti.

Sıcaklık.

Cinlerin buna alışık olmayan gözlerini kurutmuş, etlerini kemiklerinden ayırmıştı. Bu sıcaklıktan korunmaya çalışan cinler için umut vardı: Güneşin geri dönüşüyle ay, ayla birlikte de yıldızlar gelmişti. Yıldızların ışığı altında güvenli bir yere doğru yol aldılar, dünyanın doruk noktasında, onlara ev gibi gelmeye başlayan müthiş bir soğuğa sığındılar. Sessizce mütevazı, yeni bir krallık kurdular, o arada da ortadan kaybolmak için doğaüstü bedenleriyle uzay ve zaman düzlemlerine var güçleriyle yaslandılar.

Cinlerin kendilerine insan diyen, dünyayı ve göklerini sahip lenmiş Kil bedenlerden güçlü olmalarının bir önemi yoktu. Daha güçlü ve kudretli, daha hızlı olmalarının önemi yoktu. Ruhlarının alev alev yanmasının bir önemi yoktu. Toprağın ateşi boğabileceğini öğrenmişlerdi. Toprak en sonunda hepsini birden gömecekti.

Ve İblis...

İblis hiçbir zaman uzakta değildi.

Şeytanın ebedi, utanç dolu varlığı tüm kaybettiklerinin, hayatta kalmak için katlandıkları her şeyin kuvvetli bir hatırasıydı. Cinler dünyayı müthiş bir pişmanlıkla yeni krallarına teslim ettiler – ve yerlerinin asla bulunmaması için dua ettiler.

Cevapsız kalan bir diğer duaydı bu.

ÜÇ

ALİZE SABAHIN IŞIĞINA ÇIKTI.

Yataktan kalkmış, giyinmiş, saçlarına tokalar, ayaklarına ayakkabılar geçirmişti. Görünüşüne genellikle daha özen gösterirdi ama niyet ettiğinden daha uzun süre uyumuştur, nemli bir bezle gözlerini ovalamaktan başka bir şey yapacak vakti yoktu. Tamamladığı siparişin teslim tarihi bugüdü ve Alize parıldayan entariyi tül katmanlarına sarmış, bohçayı sicimlerle bağlamıştı. Parmak uçlarında aşağı inerken büyük bohçayı dikkatlice taşıyordu. Mutfaktaki ocağı yaktıktan sonra ağır tahta kapıyı açtı – ve dizlerine kadar karla burun buruna geldi.

Alize'nin vücudu hayal kırıklığıyla çöktü sanki. Gözlerini kapattı, rahatlatıcı bir nefes aldı.

Hayır.

Yatağa dönmecekti. Henüz kışlık bir paltosunun olmadığı doğrudur. Şapkası da yoktu. Eldivenleri bile yoktu. O anda koşarak merdivenlerden çıksa, ona ihtiyaç duyulana dek bir saat daha uyuyabileceği de doğrudur.

Ama hayır.

Omurgasını dik durmaya zorladı, kıymetli bohçayı göğsüne bastırdı. Bugün para kazanacaktı.

Alize karlara ayak bastı.

Ay bu sabah öylesine kocamandı ki göğün büyük kısmını kaplıyordu, üstünden yansıyan ışık her şeyi hayal meyal bir parlaltıya gömmüştü. Güneş uzaklarda bir noktadan ibaretti, hatları bir bulut kümesinin ardından parlıyordu. Uzun ağaçlar beyazlara bürünmüştü, dalları karla ağırlaşmıştı. Daha erkendi –yollara yağan

karlara henüz dokunulmamıştı— ve dünya öyle bir beyazlıkla parlardı ki rengi maviye çalıyordu. Mavi kar, mavi gök, mavi ay. Hava o kadar soğuktu ki, kokusu bile mavi gibiydi.

Alize ince ceketine iyice sarındı, sokaklarda esip gürleyen rüzgârı dinledi. Çiftçiler sanki düşünce marifetiyle yaratılmış gibi aniden belirdiler ve Alize onların düzenli hareketlerini izledi, kürekler yere sürütünüp altın rengi kaldırım taşlarını ortaya çıkarırken kırmızı şapkaları öne arkaya sallanıyordu. Alize hızla açılan yolların birine aceleyle çıktı ve giysilerine dolmuş karları silkeledi, ayaklarını parıldayan taşlara vurdu. Uyluklarına kadar sıvılaşmış olmuştum ve bunu aklıma getirmek istemiyordum.

Bunun yerine başını kaldırıp yukarı baktı.

Gün daha doğmamış, sesleri henüz oluşmamıştı. Sokaklarda satıcılar tezgâhlarını kurmamışlar, dükkânlar kepenklerini henüz açmamışlardı. Sakıngan tüccarlar kafalarını eşikten çıkarıp ellerinde süpürgelerle karı süpürürlerken parlak yeşil renkte üç ördek, karla kaplı yolda paytak paytak yürüyordu. Buzla kaplı bir köşede muazzam bir beyaz ayı uzanmış yatıyordu, bir sokak çocuğu ayının kürküne yaslanmıştı, derin uykudaydı. Alize köşeyi dönerken aydan iyice uzaklaştı, gözleri göklere yükselen bir duman sarmalını izledi. Yiyecek tezgâhları ateşlerini yakıyor, mallarını hazırlıyordu. Alize alışılmadık kokuları içine çekti, zihninde ölçüp biçti. Yemek pişirme sanatını araştırmıştı, yenilebilir şeyleri görüntüleriyle ayırt edebiliyordu, ama kokularıyla onları adlandırabilecek kadar tecrübeli değildi.

Cinler yemeyi severlerdi, ama pek çok yaratığın aksine buna ihtiyaçları yoktu. Sonuç olarak, Alize bu lüksü birkaç yıldır es geçmişti. Eline geçen parayı dikiş malzemelerine ve yerel hamamlarda düzenli olarak yıkanmak için harcıyordu. Temizliğe duyduğu ihtiyaç, suya olan ihtiyacıyla paraleldi. Ateş onun ruhuydu ama su onun hayatıydı; hayatta kalabilmek için ihtiyacı olan tek şeydi. Suyu içiyor, suda yıkanıyordu, sık sık suyun yanında olmaya ihtiyacı vardı. Temizlik sonuç olarak onun hayatının temel prensiplerinden biri hâline gelmişti, çocukluktan beri içine işlemiş bir şeydi bu. Birkaç ayda bir ormanın derinliklerine gidip bir misvak

ağacı –diş fırçası ağacı– buluyor, kopardığı bir dalla nefesini temiz, dişlerini beyaz tutuyordu. İşi yüzünden sıklıkla kir pas içinde kalıyordu ve boşta kalan zamanlarını kendini pırıl pırıl parlatmak için harcıyordu. Aslında böylesi bir işin getirilerini kendi içinde tartışma sebebi, temizliğe karşı takıntısıydı.

Alize duraksadı.

Gün ışığının yaydığı ışıltıyı görmüştü ve şimdi içinde duruyordu, bir anı zihninde canlanırken güneşin ışığında ısınıyordu.

Sabunlu su dolu bir kova.

Bir yer fırçasının sert kılları.

Kahkahâlarla gülen anne babası.

Bu anı, göğüs kemiğine sınımsız bastıran bir el izi gibiydi. Alize'nin annesiyle babası, çocuklarına sadece kendi evini çekip çevirmeyi değil, her türlü teknik ve mekanik işi öğretmeyi son derece önemsemişlerdi. Alize'nin günlük işlerin ağırlığını öğrenmesini istiyorlardı. Ama niyetleri ona sadece değerli bir ders vermektir – hayatını bu şekilde kazanmasını hiç istememişlerdi.

Alize çocukluk yıllarını hocalar ve ustalar tarafından eğitilmekle geçirirken anne babası da onu hayal ettikleri geleceğe hazırlıyorlar, merhametin en önemli niteliği olan çoğunluğun iyiliğini dillerinden düşürmüyorlardı.

Ona bir keresinde, "*Hisset,*" demişlerdi.

Halkına vurulmuş zincirler çoğu zaman gözle görülmez. Hisset, demişlerdi, kör olduğunda bile onları nasıl kıracağını bilirsin.

Annesiyle babası onu şimdi görse güler miydi? Yoksa ağlar mıydı?

Alize hizmet etmeyi sorun etmiyordu –ağır işleri hiç sorun etmezdi– ama anne babasını muhtemelen hayal kırıklığına uğrattığının farkındaydı, sadece hatıralarına karşı olsa bile.

Gülümsemesi sönüp gitti.

Çocuk hızlıydı –ve Alize'nin dikkati dağılmıştı– o yüzden onu fark etmesi her zamankinden bir saniye daha uzun sürdü. Bu da bıçak boğazına dayanıncaya dek çocuğun farkına bile varmadığı anlamına geliyordu.

“*Le man et parsel,*” dedi çocuk, nefesi Alize’nin yüzünde sıcak ve ekşiydi. Peştunca konuşuyordu, bu da çocuğun evden uzakta, muhtemelen aç olduğu anlamına geliyordu. Alize’nin arkasında bir kule gibi yükseliyordu, boştaki eliyle belini hoyratça kavramıştı. Görünüşe bakılırsa bir barbar tarafından saldırıya uğramıştı – ama nasıl olduysa Alize onun sadece yaşına göre fazlaca iriyarı bir çocuk olduğunu biliyordu.

Kibarca, “Bırak beni,” dedi. “Beni derhal bırak, söz veriyorum sana zarar vermeyeceğim.”

Çocuk güldü. “*Nez beshoff.*” *Aptal kadın.*

Alize bohçayı sol kolunun altına sıkıştırdı ve sağ eliyle çocuğun bileğini kırdı, çocuk haykırıp geriye doğru tökezlerken bıçağın boğazına sürtündüğünü hissetti. Çocuk düşmeden onu yakaladı, kolunu yakalayıp büktü, omzunu yerinden çıkarıp karlara itti. Çocuk karlara yarı gömülü bir hâlde ağlarken onun önünde durdu. Yoldan geçenler gözlerini çeviriyorlardı, olan bitenle ilgilenmiyorlardı. Alize onların bu dünyanın aşağı tabakalarından olduğunu biliyordu. Bir hizmetçiyle sokak çocuğunun birbirlerini öldürmesi sıradan bir olaydı, bu şekilde yargıçların bir angaryayla daha uğraşmalarına gerek kalmıyordu.

Karanlık bir düşünceydi bu.

Alize çocuğun bıçağını kardan dikkatle çekip aldı, kaba işçiliğini inceledi. Çocuğu da gözden geçirdi. Yüzü neredeyse tahmin ettiği kadar gençti. On iki yaşında mıydı? On üç?

Çocuğun yanına diz çöktü ve çocuk yattığı yerde geriledi, hıçkırıkları bir an için kesildi. “*Nek, nek, lotfi, lotfi...*” *Hayır, hayır, lütfen, lütfen...*

Alize çocuğun kırılmamış elini tuttu, kirli parmaklarını açtı, bıçağın kabzasını avucuna bastırdı. Zavallı çocuğun buna ihtiyacı olacağını biliyordu.

Yine de.

“Hayatta kalmanın başka yolları var,” diye fısıldadı Peştunca. “Ekmeğe ihtiyacın varsa Baz Konağı’nın mutfağına gel.”

Çocuk ona bakakaldı, ürkek bakışlarını tam anlamıyla ona çevirdi. Alize çocuğun *snodasının* gerisindeki gözlerini aradığını görebiliyordu. “Şora?” diye sordu. *Neden?*

Alize az kalsın gülümseyecekti.

“*Bek mefem,*” dedi usulca. *Çünkü anlıyorum. “Bek bide.” Çünkü ben de senin gibiydim.*

Alize onun cevap vermesini beklemedi, ayağa kalkıp eteklerini silkeledi. Boğazında bir ıslaklık hissetti, cebinden bir mendil alıp yarasına bastırdı. Hareketsiz hâlde ayakta dururken saati işaret eden çan çaldı ve bir sığırcık sürüsü havaya yükseldi, ışıldayan tüyleri ışıktan parıldadılar.

Alize derin bir nefes alıp soğuk havayı ciğerlerine çekti. Soğuktan nefret ediyordu ama bu ayaz onu en azından canlandırmıştı ve bu sonu gelmeyen rahatsızlık onu uyanık tutmak için bir fincan çaydan daha etkiliydi. Alize bir önceki gece belki iki saat uyumuştu ama bunu kafasına takamazdı. Tam bir saat içinde Amina Hanım için çalışmaya başlaması bekleniyordu, bu da önündeki altmış dakika içinde çok şey başarması gerektiği anlamına geliyordu.

Yine de duraksadı.

Boğazına dayanmış bıçak onu tedirgin etmişti. Onu sarsan saldırıya uğramış olması değildi – sokaklarda geçirdiği zamanda eli bıçaklı aç bir çocuktan çok daha kötüsünü etkisiz hâle getirmişti – olayın zamanlamasıydı. Dün gece olanları, şeytanın sesini, genç adamın yüzünü unutmamıştı.

Unutmamış, sadece bir kenara ayırmıştı. Endişe kendi başına bir işti – Alize için üçüncü bir işti. Nadir boş zamanlarını elinden alan bir işti bu, o yüzden Alize endişelerini genellikle rafa kaldırıyor, boş bir an bulana dek tozlanmaya bırakıyordu.

Yine de Alize aptal değildi.

İblis hayatı boyunca ona musallat olmuş, çözülemez bilmeceleleriyle onu deliye döndürmüştü. Alize, İblis’in ona duyduğu ilgiye hiçbir zaman akıl sır erdirememişti. Damarlarında akan dondurucu soğğun onu kendi halkı arasında bile sıradışı biri kıldığını

bilse de bu, kızı işkencelerden geçirmek için yeterli bir sebep gibi görünmüyordu. Alize, hayatının böylesi bir canavarın fısıltılarıyla bezeli olmasından nefret ediyordu.

Şeytandan hem cinler hem de Kil nefret ediyordu ama insanların bu gerçeği kavramaları bin yıllar almıştı: Cinler şeytandan belki de her şeyden çok nefret ediyorlardı. Sonuçta medeniyetlerinin çöküşünün, Alize'nin atalarının uzun zaman önce mahkûm edildiği ışısız, acımasız hayatın sorumlusu İblis'ti. Cinler, İblis'in eylemlerinin ve kibrinin bedelini onları sadece şeytanın soyu olarak görüp dünyayı bu varlıklardan temizlemeyi binlerce yıl boyunca kendine kutsal bir görev edinen insanların elinde çok ağır ödemişlerdi.

Bu nefretin izi kolay kolay silinmiyordu.

En azından bir gerçeklik Alize için tekrar tekrar ispat edilmişti: Şeytanın hayatındaki varlığı kötü bir işaret, bir felaket alametiydi. Her ölümden, her yastan, romatizmalı hayatının üstünde döndüğü her iltihaplı eklemde önce onun sesini duymuştu. Sadece kendini çok şefkatli hissettiği anlarda içine düşen bir şüpheye kulak veriyordu: Şeytanın sözleri sapkın bir nezaket ifadesiydi, kaçınılmaz bir acıyı bir uyarıyla dindirebilirmiş gibi.

Tam tersine, Alize'nin içine düşen dehşet her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

Alize günlerini hangi işkencelerden geçirileceğini, hangi ıstırabın onu beklediğini düşünerek geçiriyordu. Ne kadar bekleyeceğini bilmeye imkân yoktu—

Eli donakalıp kendini unuttu, kanlı mendili usulca yere düştü. Alize'nin kalbi aniden göğsünde küt küt atmaya başladı, zorlukla nefes alabiliyordu. O surat, o insanlık dışı yüz. *Buradaydı, o buradaydı...*

Şimdiden onu izliyordu.

Alize pelerinini neredeyse yüzünü gördüğü anda fark etti. İncelikle işlenmiş siyah yün ağırdı, usta işiydi, hemen göze çarpmayan ihtişamını Alize o anda bile, oradan bile tanımıştı. Pelerinin imparatorluğun en önemli atölyesinin başterzisi Madam Nezrin'in elinden çıktığı şüphesizdi. Alize, o kadının işçiliğini her yerde tanıyabilirdi. Aslında Alize imparatorlukta neredeyse bütün do-

kumacıların işçiliğini biliyordu, bu da bir yabancıya baktığı anda onun cenazesinde kaç kişinin yas tutar gibi yapacağını anlayabildiği anlamına geliyordu.

Bu adamın yasını bir sürü dalkavuğun tutacağına karar kıldı, adamın cepleri Darius kadar derin olmalıydı. Yabancı uzun boylu, heybetliydi. Pelerininin başlığını çekmiş, yüzünün büyük kısmı gölgelere bürünmüştü, ama hiç de zannettiği kadar gizemli bir yaratık değildi. Alize rüzgârda pelerininin astarını gördü: Mürekkepli halis ipek, şaraba yatırılıp yıllandırılmış, buzda bekletilip şekil verilmişti. Böylesi bir kumaşı yaratmak *yıllar* sürerdi. Binlerce saatlik emeğin ürünüydü. Genç adam muhtemelen ne giydiğinin farkında bile değildi, boğazındaki kopçanın saf altından yapılma olduğunun farkında olmadığı gibi. Alize bunu da durduğu yerden fark etmişti. Basit, işlemsiz çizmelerinin bedeli şehirdeki yüzlerce ailenin karnını doyurabilirdi. Adam burada kaybolabileceğini, onu kullanabileceğini düşünerek aptallık etmişti...

Alize aniden sessiz kaldı.

Aklı yavaş yavaş kendine geldi, bunu yoğun, tedirgin edici bir gerginlik izledi.

Adam ne zamandır orada duruyordu?

*Bir zamanlar bir adam vardı
iki omzunda birer yılan taşırdı*

Gerçekte adam dosdoğru ona bakıyor, gözleriyle havaya çiviliyor olmasa Alize onun farkına varmayabilirdi. O anda kafasına dank etti –Alize nefesini tuttu– gerçekler bir yıldırımın şiddetiyle ona çarptı: Sırf adam buna izin verdiği için onu görebiliyordu.

Aptal olan kimdi o zaman?

Kendisiydi.

Telaş göğsüne ateşler saldı. Alize ayaklarını yerden zorla çekip ortadan kayboldu, genellikle en kötü durumlar için sakladığı doğaüstü bir hızla sokaklarda koşmaya başladı.

Bu tuhaf, Kil yüzün ne tür bir karanlık getireceğini bilmiyordu.
Bundan kaçıp kurtulamayacağını biliyordu sadece.
Yine de, denemesi gerekiyordu.